

Rødhette og ulven

Det var en gang en søt liten jente som alle var glad i, og den som var aller mest glad i henne, var gamle bestemor. En gang fikk den vesle jenta en rød hette av bestemor. Den hadde hun alltid på seg, derfor kalte de henne Rødhette.

En dag ropte mor:

- Kom hit, Rødhette! Bestemor er syk og trenger mat og drikke. Ta med deg kaker og vin til henne. Lov meg å gå pent og forsiktig. Hold deg på veien, for ellers kan du falle og slå i stykker flasken. Når du kommer til bestemor må du hilse pent, og ikke kikke rundt i alle kroker.

Rødhette lovte mor alt det hun ba om, og så gikk hun. Bestemor bodde i en liten stue inne i skogen, en halvtimes vei fra landsbyen. Da Rødhette var kommet et lite stykke inn i skogen, møtte hun ulven. Men hun visste ikke hvor farlig ulven var, så hun ble ikke redd.

- God dag, Rødhette, sa ulven.
- God dag, sa Rødhette
- Hvor skal du så tidlig på morgenen, Rødhette?
- Jeg skal til bestemor.
- Hva har du i kurven din?
- Kaker og vin til bestemor, for hun er syk og ligger til sengs.
- Hvor bor bestemor, da?
- Du vet hvor de store eiketrærne står, et stykke lenger inn i skogen? Der ligger huset til bestemor, sa Rødhette. Ulven sa ikke noe mer, men den tenkte for seg selv: Dette skal bli en riktig godbit for meg! De gikk sammen et stykke, og så sa den:
- Se på alle de nydelige blomstene, Rødhette! Du ser jo ingenting når du går slik rett bortover veien. Jeg tror ikke du hører fuglesangen engang! Du går akkurat som du skulle på skolen.

Nå begynte Rødhette å se seg rundt. Hun så sommersola som danset mellom trærne, og alle de vakre blomstene som vokste tett i tett der inne. Jeg vil plukke en bukett med blomster til bestemor, så blir hun nok glad, tenkte Rødhette for seg selv.

Men ulven gikk like til bestemors hus og banket på.

- Hvem er det? spurte bestemor.
- Det er Rødhette som kommer med vin og kaker til deg. Lukk opp! sa ulven.
- Kom bare inn, for jeg klarer ikke å åpne døren.

Ulven gikk inn, og slukte hele bestemor. Han kledde på seg klærne hennes og la seg i senga.

I mens gikk lille Rødhette ute i skogen og plukket blomster. Da hun hadde plukket så mange at hun ikke kunne bære flere, husket hun at hun skulle gå like til bestemor. Hun skyndte seg til huset ved de store eiketrærne.

Døra stod åpen, og det syntes hun var rart.

- God morgen! ropte hun, men ingen svarte.

Hun gikk nærmere, og der lå bestemor.

- Hvorfor har du så store ører, bestemor? spurte Rødhette forskrekket.
- For at jeg skal høre deg bedre, barnet mitt.
- Men bestemor, hvorfor har du så store øyne?
- For at jeg skal se deg bedre.
- Men bestemor, hvorfor har du så store hender?
- For at jeg skal kunne fange deg.
- Men hvorfor har du så stor en munn?
- For at jeg skal kunne ete deg!

Og så for ulven opp av senga og slukte stakkars, vesle Rødhette. Men nå var ulven så mett at den nesten ikke kunne røre seg. Derfor la den

seg opp i senga igjen og sovnet. Og den snorket så høyt at en jeger som gikk forbi, hørte det. Han syntes det var rart at kona snorket så høyt at han bestemte seg for å se hva som var galt.

Han gikk inn i stua, og fikk se ulven. Da skjønnte han hva som hadde skjedd, og skar opp magen på ulven. Ut kom Rødhette.

- Åh, jeg var så redd. Det var så skrekkelig mørkt inne i magen til ulven.

Så kom bestemor fram. Hun levde enda, men det var nesten ikke noe pust igjen i henne. Jegeren fylte magen til ulven med stein. Når han prøvde å reise seg, sprakk magen.

Nå ble de glade alle tre! Jegeren tok ulveskinnet, og gikk hjem. Bestemor spiste kakene, og drakk vinen som Rødhette hadde tatt med i kurven. Da følte hun seg straks mye bedre. Men vesle Rødhette tenkte: Jeg skal aldri mer glemme det jeg har lovet mor, for da går det bare galt.